În medie 2 tone de alimente în fiecare săptămână, depinde de ce primim. Iar marfa este diversificată, inclusiv nealimentară (de exemplu, am primit pantofi de la un producător care dăduse faliment și i-am împărțit celor care nu aveau).

Să atingem acum un subiect mai delicat. Știm că există în obște un grup de whatsapp, în care se anunță ce fel de alimente sunt disponibile spre donare. O parte din frați sunt reticenți față de această acțiune, în primul rând pentru că nu au încredere în calitatea alimentelor și în al doilea rând, spun că nu pot lua mâncarea de la gura săracilor. Ce ne poți spune despre această acțiune?

Să o luăm cu începutul. Există o lege împotriva risipei alimentare, care spune că magazinele nu au voie să arunce, altfel plătesc prețul de mai multe ori. Din păcate ea nu prea se aplică încă. Dar această lege ar trebui să ne atingă și pe noi, ca persoane fizice, care aruncăm foarte multă mâncare.

În altă ordine de idei, **orice om care are prea mult, face risipă**. De multe ori, asociația noastră primește de la Banca de alimente cantități foarte mari și nu facem față să împărțim tot doar categoriilor defavorizate. De exemplu, nu putem să dăm zeci de cutii de lapte unei singure familii, pentru că nu le vor folosi și le vor arunca. Iar pe unii, ajutoarele în surplus îi tentează pentru a face afaceri.

Ca atare, **cu binecuvântarea părintelui Ștefan, ne-am îndreptat atenția și spre frații noștri de la Bisericuță**. În primul rând este vorba de familiile cu mulți copii și venituri mici, persoanele singure sau cu diferite probleme materiale, etc. S-a făcut un grup pe whatsapp, numit „Grup alimente” (în care poate să intre oricine, doar să ne anunțe), prin care frații sunt informați despre alimentele disponibile și zilele în care se împart. În această acțiune ne sunt ajutat de sora Maxima, care coordonează activitatea pe grup, dar mă ajută și cu împărțirea efectivă.

Să lămurim mai limpede lucrurile. Am înțeles că unora le este rușine să vină și să ia alimente, deși ar avea nevoie. Alții spun că nu se cuvine să ia ceva de pomană, atâta vreme cât au ce mânca.

Rușine nu este să iei, ci să risipești, să arunci la gunoi. Avem această posibilitate, de a ajuta să diminuăm risipa alimentară în zona noastră. Haideți să ne folosim de ea. Nu au nevoie anumiți frați de alimente? Să vină și să ia pentru vecinul, rudenia, cunoscutul care o duce greu și are nevoie. Haideți să ne transformăm fiecare în împărțitori de alimente, care altfel s-ar strica, și astfel, în loc să se arunce, hrana va ajunge la mult mai mulți oameni decât reușim noi prin asociație.

Este cineva care are probleme de conștiință, că ia pe gratis? Cu binecuvântarea părintelui Ștefan, vom așeza de fiecare dată și o urnă, în care cine dorește poate să lase cât consideră, iar acești bani îi vom folosi pentru a acoperi cheltuielile de transport al alimentelor pentru zonele mai depărtate.

În concluzie, îi rugăm pe frați să fie liniștiți că nu este vorba de alimente expirate, că în primul rând acestea ajung la cei care au nevoie mare de ele și că surplusul se distribuie fraților din obște sau, prin ei, altora de care nu știm și care au probleme materiale.

Îți mulțumim! Așadar, dacă doriți să ajutați la diminuarea risipei de alimente, luând pentru dvs. sau pentru cunoscuții care au nevoie, sau contribuind cu cât poate fiecare la împărțirea lor de către asociație, puteți lua legătura prin mesaj cu Maxima, solicitând intrarea în grupul de whatsapp, tel. 0735394989.

ANUNȚURI

• **Prima nuntă din acest an în obște**: sâmbătă s-au cununat tinerii **Andrei** (băiatul fraților Vasile și Nicoleta Breha) **și Samira**. Să înmulțim rugăciunile pentru cei doi miri, căci nu ușoară cruce și-au ales. Le dorim, dimpreună cu Sf. Pavel: *„Cinstită să fie nunta întru toate!”*

• Se împlinesc **9 zile de când a trecut la Domnul, fratele Simion**, tatăl Corinei doctorița. Am aflat cu această ocazie una din bucuriile vieții sale: binecuvântarea primită de la Părintele Arsenie însuși, pe când era copil. Prezență discretă, dar mereu plină de credință. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

ȘTIRI

• **Serbarea de la Putna – firescul de a fi împreună pentru Dumnezeu**. Manifestările, desfășurate sub egida Patriarhiei Române, marchează 150 de ani de la Prima Serbare a Românilor de Pretutindeni din 1871, organizată de Mihai Eminescu și generația sa. Partriarhul Daniel și Președintele Academiei, Ioan Aurel Pop au fost prezenți și s-au întâlnit cu cei peste 650 de tineri participanți la Congresul Studențesc Aniversar. Apoi, sute de tineri au urcat pe Dealul lui Ștefan, unde au format numărul 150 și au aprins torțe, cântând imnuri și tropare dedicate Maicii Domnului și Sfântului Domnitor Ștefan cel Mare, dar și cântece patriotice. (*sursa: basilica.ro*)

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Nu-i de-ajuns să credem în HRISTOS; trebuie să avem ÎNCREDERE în El!

Cuvânt al Părintelui Nicolae Steinhardt

„A spune totuși: NU! către valurile dezlănțuite ale vieții, a considera drept iluzie, amăgire, scenografie – tot decorul regizat de cel viclean prin furtunile vieții, iată arta de a fi creștin.

În episodul domolirii furtunii de către Hristos este un tâlc secund, mai adânc: **se dă aici în vileag însăși taina relației dintre făptura omenească și Mântuitorul ei**, ba și **problema capacității omului de a se încrede pe deplin, în chip absolut, fără pic de îndoială și îngrijorare în Acel pe Care și L-a ales drept îndrumător și învățător**.

Duhul, da, e osârduitor și gata să creadă, să se încreadă; trupul, totuși, ori zonele intermediare dintre carne și spirit, regiunile inferioare ale sufletului sunt mult mai instabile, mai deschise temerilor ancestrale și dubiilor scepticismului sălășluitor până și-n adâncurile entuziasmului celui mai sincer.

Apostolii, în împrejurarea aceasta, se dovedesc a fi oameni în toată tăria sau mai bine, mult mai bine zis, în toată slăbiciunea cuvântului. I-au urmat lui Hristos, Îl însoțesc, Îl iubesc, dar la o adicătelea, în fața primejdiei reale și peremptorii, tot ce este superior, fierbinte, ideal într-înșii se clatină, se frânge și-n cele din urmă se dă în lături spre a face loc fricii și mai ales neîncrederii, imposibilității de a percepe glasul care le spune: *Nu vă temeți*! *O putere mai mare decât a valurilor acestora învrăjbite vă ocrotește, e aici alături de voi.* Apostolii, confruntați cu furtuna, reintră în rândul oamenilor știutori numai de ce se vede și se aude și se simte, cunoscători numai ai datelor imediate ale sensibilității informate de instincte și reflexe; grav – și de aceea probabil tonul dojanei lui Hristos e aspru – se arată a fi că ei sunt cei care dorm, de vreme ce nu realizează Cine le este tovarăș de drum, că se tem de ceea ce ține de o lume inferioară, că nu înțeleg că materia e subordonată Duhului.

Când Dostoievski a scris: *„Pe patul de moarte fiind și venind careva să-mi demonstreze cu argumente irezistibile că nu Hristos e adevărul, ci altceva, eu voi rămâne cu Hristos și*

SFINȚII săptămânii

SF. IOAN CARPATIUL (25 august sec. VII)

„Așa zice Domnul: Dacă mila păsării se revarsă peste puișorii ei și în fiecare ceas le dă hrană și le grăiește, cu mult mai mult se vor revărsa îndurările Mele peste fäpturile Mele. Căci te hrănesc cu frica mai înaltă, cu dorul ceresc, cu suspine de mângâiere, cu străpungere a inimii, cu cântare, cu o cunoștință mai adâncă și cu anumite taine dumnezeiești. Revărs mila Mea peste tine, te cercetez în taină și-ți grăiesc în minte și las în cugetarea ta hrană, ca într-un cioc de pui de rândunică.” (*Filocalia IV*)

mă voi despărți de adevăr!”, el a dat expresie unei stări de spirit opusă celei căreia vremelnic a căzut pradă mica turmă a lui Hristos. În prezența valurilor vieții, a multiplelor ei furtuni, ispite, capcane, avalanșe, zgomote și furii, creștinul e dator să-L aleagă – oricât ar fi tumultul de mare, de năprasnic, de incontestabil – pe Hristos. (Furtuna este realitatea, dar Adevărul este Hristos!). Să se încreadă în Cel nevăzut, să nu se supună cerințelor semețe și spaimelor negre făurite de o regie abilă, dar în fapt superficială, aparentă, care-i în funcție de durată, adică **val care ca valul trece**. Tărăboiul desigur e mare și realitatea se arată a fi devenit numai ostilitate și vuiet, hău și năvală, porțile s-ar zice că au fost ferecate, ieșire nu mai încape, ajutor nu mai are de unde și pe unde veni; da, valurile pot acoperi în orice clipă mica, neputincioasa navă a vieții omenești. A spune totuși: NU, către valurile dezlănțuite, a considera drept iluzie, amăgire, scenografie – tot decorul acela ce se străduiește a transmite impresia de ineluctabilitate și iremediabil, iată arta de a fi creștin: **încrederea în Hristos chiar și la ananghie, nu numai în zilele vieții obișnuite**, când cerul e senin ori ușor posomorât, când zgomotul de fond al realității nu s-a prefăcut în urgie sonoră, iar stihiile nu au prins a rânji și a se urni asupră-ne.

Nu-i de ajuns să credem în Hristos și în Dumnezeirea sa. Ni se cere și simțământul mai omenesc, mai puțin teologal, mai intim, mai direct și mai cald, mai apropiat de **o relație de tip eu–tu, de la persoană la persoană, al încrederii de fiecare clipă, în toate diversele (măruntele ori decisivele) vicisitudini ale vieții**. E limpede că există o deosebire – măcar că nu e decât o nuanță, echivalentul unui semiton – între credință și încredere. Cei de pe corabia amenințată de mânia valurilor mai cu seamă de încredere nu au dat dovadă. Încrederea are drept temei entități mai puțin abstracte și falnice decât credința: un anume soi de *naivitate*, de *pornire copilăroasă a inimii*, un *refuz de a lua în serios hidoșeniile și asupririle lumii neînsuflețite*, o *încredințare totală a eului care se predă (necondiționat) ocrotitorului său*: îngerul păzitor, Bunul Dumnezeu, Hristos cel Milostiv, Sfântul cel mai iubit, Puterii numai de El știută. Încrederea e ca un fir telefonic particular, o lungime de undă selectivă, care leagă sufletul de obiectul nedezmințitei, neîndoielnicei, neironicei Sale iubiri. Ea creează ceva asemănător unui meterez de apărare, ce nu poate fi străpuns de variatele și complicatele șiretlicuri și subterfugii – adeseori spăimântătoare, sumbre, teribile – ale sarcasmului diabolic, hotărât să surpe tot ce este curat, candid și dârz în sufletul totodată matur și profund pueril al ființei gânditoare.

„Cred în Hristos și am încredere în El“ – se cade a fi deviza completă a creștinului. El știe că pe corabia în care străbate marea vieții, în nava aceea oricând expusa scufundării, nu e singur; undeva în ascunzișurile, în umbrele ei se află, dimpreună călătorind, Hristos. Și aceasta îi dăruiește un calm, o putere de îndurare, o stăpânire de sine ce pot fi supuse la grele, la foarte grele încercări, dar nu anihilate și prefăcute în deznădejde, haos, rătăcire.

Cu bocceluța în spate

Ce înseamnă să arzi de IUBIRE!

Ca să fii lumină în lume, trebuie să arzi, să te consumi. Acesta este farmecul și frumusețea. Și asta e valabil mai ales pentru tineri. Când vezi pe un tânăr bleg, pe care nu-l mișcă nimic, nici răul, nici binele, nimic, poți să-l apreciezi că e un om? Nu! Și cu atât mai puțin creștin. Omul trebuie să ardă permanent.

Ce înseamnă „a arde”? **Să avem o trăire permanentă, în iubire**. Să ne fie dragă toată lumea, să iubim și pe cei pe care nu-i cunoaștem. Să iubim toată creația lui Dumnezeu. Asta înseamnă „a arde”.

Eu, când văd cerul și pământul, ard de plăcere și de bucurie. Aveam niște muncitori la mănăstire, care construiau case. După ce se însera, stăteam de vorbă cu ei. Le spuneam cât e de frumos cerul cu stele. Ce frumos e când răsare soarele, cât e de frumoasă luna sau cerul albastru. Unul dintre ei, mai tânăr, mi-a zis atunci:

-Până acuma, eu n-am văzut cerul! Am fost copil sărac, am trăit mai mult afară, ca slugă la alții, apoi am fost cioban, și tot sub cerul liber stăteam. Iată, acum sunt constructor de case și tot sub cer lucrez. Dar eu n-am văzut cerul până acum. Deabia acum, că mi-ați zis, am fost atent la cer, la ce mă înconjoară, atâtea lucruri frumoase.

Iată așa trăim, din nefericire, majoritatea. Ca niște oameni orbi, care nu văd lucrările lui Dumnezeu, tainele Lui, lumea și frumusețile din ea. Așa că nici nu ardem pe dinăuntru.

Ca să fim oameni, trebuie să ardem spiritual, adică sufletul să vibreze de milă (față de toți), de dragoste și chiar de ură împotriva minciunii, păcatului și răului.

Iustinian Chira,
episcopul Maramureșului

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

> **“** ***Și belșugul de altădată nu se va mai simți în țară, după foametea care va urma, că va fi foarte grea.***
> (Facere 41, 31)

SĂ OPRIM *risipa de alimente!*

Pe 29 septembrie 2020 a avut loc o întâlnire internațională pe probleme de hrană, iar această zi fost declarată Ziua internațională de conștientizare a risipei și lipsei hranei. Care sunt datele? ***Azi, aproape un miliard de oameni mor de foame, iar alte 3 miliarde nu au hrană suficientă.*** *Celălalt taler al balanței? Înainte chiar de a ajunge în piețe și magazine,* ***aproximativ 14 % din producția alimentară se pierde*** *(în primul rând pentru că nu sunt întrunite noile standarde de aspect și calitate, impuse de supermarketuri). Dar problema se complică după ce hrana ajunge să fie vândută. Respectiv* ***30 % din alimente sunt aruncate de magazine și chiar de noi***, *care ne ticsim de multe ori frigiderele cu ce avem și mai ales nu avem nevoie în viitorul apropiat. Cumpărăm mereu, plecăm urechile la oferte (luăm 3 în loc de 1, că e mai ieftin, chiar dacă nu folosim) și apoi se strică. O altă urmare este declinul ecosistemului, cauzat de poluarea (emisie de gaze) cu alimente stricate și aruncate. Reducând la bani, risipa anuală de alimente înseamnă aproximativ 400 miliarde de dolari, adică produsul brut al Austriei pe un an! Și miliarde de oameni mor de foame…*

În România se aruncă aproximativ 7.700 tone de mâncare zilnic!!! *Ne bate Dumnezeu! Dar de o vreme a început să se miște ceva și la noi. Există o asociație numită Banca de alimente, care are contracte cu marile supermarketuri și producători. Aceștia, în loc să ardă sau să arunce mâncarea ce nu se vinde, o dau băncii, care, la rândul ei, are contracte cu asociații de binefacere, ce o distribuie celor care au nevoie de alimente. Pentru că* ***Mihai Țepeș, președintele Asociației Iosif cel Milostiv***, *s-a implicat încă de la începutul înființării regionalei Banat a Băncii de alimente (ca membru fondator), l-am rugat să ne spună câteva aspecte despre aceasta.*

În primul rând ce face această Bancă de alimente?

Trebuie să vă spun că fiecare bancă regională este obligată să aibă contracte cu cel puțin 20 de asociații, cărora să le distribuie alimentele. În vestul țării sunt aproximativ 35 de asociații care beneficiază de acestea. Cum funcționează sistemul efectiv? Banca de alimente e sunată de un supermarket, de exemplu, că se apropie de expirare o cantitate de alimente. În funcție de cantitate, și de obicei sunt câteva tone săptămânal, banca sună asociațiile și le întreabă de ce au nevoie din produsele oferite. Unele asociații au posibilitatea să gătească (azilele de bătrâni, casele de copii) și atunci li se dau produse brute, altele împart unor categorii sociale care nu au unde să-și pregătească hrana, și atunci trebuie să primească produse finite (conserve, lactate, etc.).

Este de precizat faptul că Banca verifică și la început, și pe parcursul timpului fiecare asociație, cu ce se ocupă, dacă au ajuns produsele la oameni sau, dimpotrivă (cum au fost unele situații) s-au „rătăcit” în magazinele membrilor asociației, spre revânzare. Iar pentru informații false sau nereguli, există penalități contractuale sau chiar pedepse legale.

Să revenim la noi… Cui împarte Asociația Sf. Iosif cel milostiv alimentele pe care le primește de la bancă?

Avem în vedere în primul rând persoanele care trăiesc de pe o zi pe alta (oamenii străzii și alte categorii de acest fel). Prin bunăvoința patronilor a 3-4 restaurante, ducem alimen-

tele în bucătăria lor și acolo se gătește zilnic o masă caldă pentru cei care nu au ce mânca. Un alt segment de beneficiari ai alimentelor sunt familiile cu venituri mici. Ducem alimente de toate categoriile, în Arad, zona Pecica, zona Ineu, zona Vinga, zona Lipova (câteva zeci de sate). Este vorba de transporturi săptămânale sau de două ori pe lună, iar pachetele sunt consistente.

Ce fel de alimente primiți de la magazine?

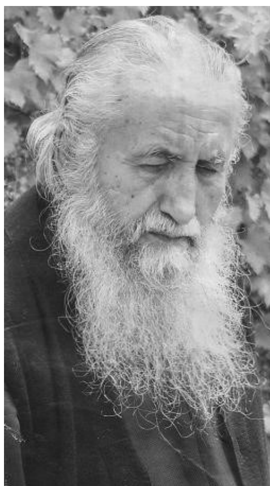
Marfă care a suferit anumite modificări (ușoare loviri, cutii îndoite, etc.), marfă care nu se vinde din diverse motive, marfă care e pusă la ofertă de sărbători și nu a fost vândută, marfă cu 7-8 zile înainte de expirare.

Aici am vrut să ajung… Mulți cred că supermarketurile dau ce nu mai este bun de mâncare…

Nu este deloc așa! Avem clauze contractuale foarte clare. Noi nu suntem coșul de gunoi al magazinelor. În primul rând nu acceptăm marfa care are mai puțin de o săptămână până la expirare, iar legumele și fructele trebuie să fie în condiții bune, nu oxidate, etc. Avem dreptul să refuzăm și am și refuzat tone de marfă care nu se putea folosi din aceste motive.

Ca să rezumăm totul la cantități, cam ce cantitate de alimente împarte asociația?

Mărturisitorii: **Arhim. GAVRIIL STOICA**
(† 25 august 2008)

Drept ca *BRADUL!*

“ ***Nu pot să vând pe frații mei. Ori Hristos, ori nimic.***

Dumnezeu i-a făcut multe daruri pă -rintelui Gavriil în viața sa.

Primul a fost familia cu deosebită trăire creștină în care s-a născut în anul 1935 și a copilărit, în județul Argeș. Apoi a fost boala de inimă din adolescență, care l-a făcut să-L descopere cu adevărat pe Dumnezeu și să I se dăruiască deplin, luând drumul vieții monahale. Despre această perioadă, părintele Gavriil amintește cu mult drag apropierea sa de Oastea Domnului și de cărțile părintelui Iosif Trifa.

Apoi a urmat darul crucii mărturisirii. Tânăr ierodiacon la mănăstirea Curtea de Argeș, păr. Gavriil a început să împartă cărți tipărite de părintele mărturisitor Nicodim Măndiță, majoritatea împotriva avortului și altor păcate grave, dar unele conținând și mărturisiri ale unor oameni care au avut de înfruntat regimul ateu din Rusia. Pentru aceasta Securitatea l-a arestat. A fost condamnat la 4 ani de închisoare. Era anul 1964, când pușcăriile fuseseră teoretic golite de toți deținuții politici. Părintele Gavriil a împlinit 30 de ani la Aiud, după gratii, pentru că a refuzat să devină informatorul Securității, fapt ce i-ar fi adus eliberarea.

Iată ce spunea despre aceasta:

*„**Nu pot să colaborez. Iudă, din mine nu puteți să faceți.** Nu pot să vând pe frații mei. Ori Hristos, ori nimic. Ori îmi duc viața pe care i-am făgăduit-o lui Dumnezeu, de călugăr, ori mai bine nu mă nășteam. Pentru ce mă condamnați? Că am sfătuit lumea să nu fure, să nu înjure, să nu violeze, să nu avorteze? Asta e misiunea mea, a Bisericii. Faceți ce vreți. Dacă am făcut așa de rău, puneți cătușele. Condamnați-mă și pace vouă!”*

Alt dar a fost reprimirea, după eliberare, în mănăstire, iar apoi numirea ca duhovnic, la mănăstirea Zamfira, unde își va petrece ultimii 30 de ani din viață. Un dar mare făcut de Dumnezeu, ca un permanent sprijin pe parcursul vieții sale, a fost părintele Arsenie Papacioc, căruia i-a fost ucenic 50 de ani. Acesta mărturisea despre el:

*„L-am observat de când era tinerel, la mănăstirea Căldărușani, eu de fapt am mijlocit preoția lui, că era diacon. Avea multă râvnă și de multe ori reușea să se depășească în a veni în ajutor, în a salva lucrurile. Era grozav de conștiincios, plin de râvnă și de energie. Ne-am unit sufletește și ne sfătuiam împreună. I-am fost și mi-a fost părinte. Era obiectiv și dăruitor. În afară de toate acestea, de **om al Bisericii, de om al Liturghiei,** cu râvnă nemaipomenită și cu o forță cu care își făcea datoria, care nu o puteai bănui la orice om, în afară de toate, zic, a fost și un mare gospodar, un gospodar nemaiîntâlnit. **Ne-am avut inimă în inimă.”***

Așa l-au știut cei care au trecut pragul Zamfirei: iubitor de slujbe și iubitor de flori, mereu la Liturghie, iar apoi îngrijind florile din parcul mănăstirii.

VIZITA

V. Voiculescu

Eu nu știu dacă voi putea urca vreodată la Tine,
Tu, însă, Doamne, cobori când vrei; măcar în treacăt
Vino, Te-aștept în cămăruță la mine...
... Cum n-am pe nimeni, nici zăvor, nici lacăt

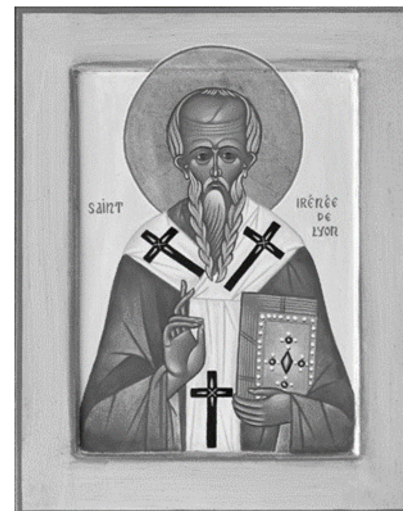
Pune straja Ta la ușă și la fereastră,
Să nu intre peste noi nici bine nici rău
Care să tulbure petrecerea noastră,
O zi întreagă, Doamne, să fiu numai al Tău.

SF. IRINEU AL LYONULUI,

apărătorul neînfricat al ***credinței*** *în Hristos*

(23 august)

Scriitorul bisericesc Eusebiu de Cezareea a păstrat în lucrarea sa, *Istoria bisericească*, un document numit *„Scrisoarea Bisericilor din Lugdunum și Vienna către Bisericile din Asia și Frigia”*, în care se prezintă crunta persecuție începută de către împăratul roman Marcus Aurelius (161 - 180) în provincia romană Galia, la începutul lunii august a anului 177. Aflăm, astfel, că în Galia secolului al doilea existau două comunități creștine înfloritoare, în cetățile Lugdunum și Vienna (actualele orașe Lyon și Vienne, în Franța). Aceste comunități au fost întemeiate de creștinii care veniseră sau aveau strânse legături cu cei din Asia proconsulară, a cărei capitală era orașul Smirna (actualul Izmir, din Turcia), cât și cu creștinii din Provincia Frigia (centrul Turciei de astăzi). Creștinii veniți din cele două provincii ale Asiei Mici au făcut numeroase convertiri printre locuitorii galo-romani din Lugdunum și Vienna, astfel încât, în timp aceste cetăți ajunseseră centre de aleasă viețuire creștină.

Persecuția a fost declanșată la 1 august 177, la Lugdunum, cu prilejul serbărilor date în cinstea zeiței Roma, cât și a împăratului. Un rescript special dat de împărat cu ocazia acestei persecuții, ordona eliberarea apostaților și condamnarea tuturor creștinilor ce nu se lepădau de credința lor. Prinși de populația păgână, care îi acuza de tot felul de crime și orori, arestați, torturați, umiliți și închiși în închisori, au pătimit atunci un număr de 48 de martiri, în frunte cu bătrânul episcop al cetății, Potin. Printre creștinii care au pătimit atunci, majoritatea lor veniți din cetățile Asiei, putem aminti și pe tânăra fecioară de 15 ani, Blandina, care, înainte de a fi decapitată, a fost dată spre chinuire unor tauri sălbatici. Pomenirea acestor minunați martiri ai Bisericii se face la data de 2 iunie.

Înainte de declanșarea acestei persecuții din Lugdunum, episcopul Potin trimisese ca delegat la Roma, pentru combaterea ereziei montaniste, pe preotul său Irineu. Întors după puțin timp acasă, acesta găsește Biserica sa răvășită de persecuție. Neînfricat trăitor și apărător al credinței în Hristos, Sf. Irineu este așezat episcop al cetății în locul Sfântului Potin, răpus de chinuitorii creștinilor de curând.

Ca și mare parte dintre creștinii cetății Lugdunum, Sf. Irineu provenea din cetatea Smirna, de pe coasta Asiei Mici, fiind născut în jurul anului 130. Plin de râvnă pentru dreapta credință, s-a umplut de învățătura cea folositoare, ajungând apoi ucenic al Sf. Sfințit Mucenic Policarp, episcopul Smirnei. Acesta l-a hirotonit preot și l-a trimis ca propovăduitor în părțile Galiei, în cetatea Lugdunum. Aici s-a arătat plin de aceeași râvnă sfântă, fiind de aproape ucenic și ajutător al bătrânului episcop Potin. Ajuns episcop după moartea acestuia, Sf. Irineu avea de înfruntat atât furia persecutorilor păgâni, care doreau moartea creștinilor, cât și desele tulburări făcute Bisericii de către diferite erezii apărute în sânul ei.

Din puținele date pe care le avem despre viața lui, multe culese din scrierile sale, știm că Sf. Irineu a avut o păstorire lungă, până către anul 202. Deși despre ultima parte a vieții sale nu se mai păstrează informații, se crede că a primit moarte mucenicească în anul 202, în cetatea sa, cu ocazia unei persecuții declanșate de împăratul roman Septimiu Sever (193 - 211).

Păstor ales, Sf. Irineu s-a remarcat printr-o neobosită luptă împotriva ereziilor, a învățăturilor greșite ce aduceau o mare tulburare și dezbinare Bisericii. Stau mărturie pentru această luptă dusă de Sfințitul păstor scrierile sale, care dovedesc o adâncă trăire și cunoaștere a învățăturii de credință a Bisericii lui Hristos. Scrierile sale sunt de o deosebită valoare apologetică, de apărarea a credinței curate împotriva ereziilor.

Cea mai importantă scriere a Sfântului Irineu este lucrarea *Combatere și răsturnare a gnozei cu nume mincinos* (cu titlu prescurtat *Împotriva ereziilor*). Sf. Irineu își propunea ca în această lucrare să combată doctrinele sau învățăturile eretice gnostice (gnoză = cunoaștere), care și-au făcut apariția în Galia și care căutau să-i converteasca pe credincioși. Aceste învățături greșite aveau un caracter religios-filosofic, trăsătura de bază fiind căutarea unui contact personal cu Dumnezeu, printr-o speculație intelectuală de cunoaștere, adică propovăduiau o cunoaștere teoretică a lui Dumnezeu, o cunoaștere rațională, prin care se câștigă mântuirea. Ereticii gnostici propovăduiau că nu oricui este deschisă calea unei asemenea cunoașteri și căutau convertirea, în special, a oamenilor bogați. Sf. Irineu a sărit de îndată în apărarea obștii sale în fața unei asemenea învățături mincinoase, combătând-o în detaliu în cuprinsul voluminoasei sale lucrări.

O altă lucrare a Sfântului Irineu este micul tratat *Demonstrarea propovăduirii apostolice*, o lucrare catehetică, în care sunt amintite învățăturile de bază ale credinței creștine. Opera se încheie în aceeași notă cu lucrarea anterioară, sfântul îndemnând la mărturisirea și apărarea credinței adevărate împotriva ereziilor care aduc tulburare Bisericii.

Prin adânca sa trăire și dragoste pentru apărarea credinței curate lăsate de Mântuitorul Iisus Hristos, cât și prin scrierile sale, Sf. Irineu, episcopul Lyonului, rămâne unul dintre cei mai mari apologeți ai Bisericii și unul dintre cei mai mari sfinți din apusul Europei.

Preot Ioan Curechian

Portul popular din zona BUCOVINEI

Portul popular din Bucovina reușește să scoată în evidență simplitatea și afinitatea pentru frumos a locuitorilor de aici. Femeile din Țara Fagilor lucrează manual costumele populare, utilizând **motive folclorice precum spicul, frunza, soarele, crucea,** fiecare element în parte având o semnificație anume, de la bogăția pământului până la credința în Dumnezeu.

Fie că e vorba de Suceava, Fălticeni sau Vatra Dornei, portul se remarcă prin unitate, cromatică și linia croiului. **Iile și cămășile** sunt croite simplu, în patru foi, care se strâng în jurul gâtului prin creți. Acest tip străvechi de cămașă ***se regăsește pe Columna lui Traian***. Boierii aveau cămăși ornate cu fire de aur și argint sau mărgele. Spre deosebire de alte zone, iile din Bucovina sunt **cu altiță** (porțiunea ornamentată prin alesătură sau prin cusăturădin partea de sus a mânecilor) și **nu au guleraș**. Altița, partea de sus a iilor, mânecile și piepții sunt brodate cu flori, imagini de păsări, animale colorate sau linii geometrice. Motivele de pe mâneci sunt așezate în linii înguste și diagonale, verticale sau orizontale. Mânecile iilor sunt de regulă bogat împodobite și se termină pe o manșetă formată dintr-un galon îngust. Partea de jos este și ea conturată cu motivul îngust de broderie, pe margine.

O piesă valoroasă și specifică portului popular din Bucovina este **fota** sau catrința, care este croită dintr-o bucată dreptunghiulară de material, înconjoară corpul și, de regulă, se ridică în partea stângă. Creată din lână de culoare închisă, mai ales negru, are pe margini și pe lungime culori precum roșu sau auriu. Uneori, este împodobită cu alesături sau paiete. Pentru fixarea catrinței, se folosește un brâu care înconjoară talia de câteva ori.

Majoritatea localnicilor din zona Bucovinei purtau opinci lucrate manual din piele de vită sau porc. La început, pe post de șireturi, se folosea păr de cal, pentru ca, mai apoi, să se treacă la fire de lână. Aceste șireturi timpurii se înfășurau în jurul gleznei, iar opincile se purtau cu ciorapi din lână, numiți în zonă colțuni. În partea de sus a acestora, apăreau, mai ales în zilele de sărbătoare, câteva decorațiuni.

Portul popular al femeilor din Bucovina nu este complet fără o basma purtată pe cap. Aceasta este de regulă neagră sau roșie și se termină cu franjuri.

În zilele de toamnă, peste ie se ia o **bundiță**, iar în zilele geroase, un cojoc sau un suman, atât bărbații, cât și femeile. Bundița este un pieptar din blană de dihor sau de miel, deschis în față, ca să se vadă cusăturile iei, garnisit pe margini cu blană și având diverse motive florale. Se poartă atât vara, în zile de sărbătoare, cât și iarna.

Sumanul, confecționat din stofă de lână de culoare închisă, este decorat cu șnur din lână de aceeași culoare, un fel de găitan (fir de metal sau șiret, împletit ori răsucit, de lână, mătase etc., cusut ca ornament la unele obiecte de îmbrăcăminte), cu ornamente șerpuite dispuse la buzunare, la guler și pe poale.

Traistele – purtate de obicei în mână în cele mai diverse ocazii – sunt din țesătură de lână, în carouri, alb cu negru, cu o baieră lată țesută cu ornamente geometrice, realizate în culorile negru și roșu. Trăistuța este o piesă accesorie nelipsită în ansamblul costumului popular femeiesc.

La bărbați, portul popular include o ie mai lungă, cu broderii geometrice, care se leagă cu o curea din piele la mijloc. Ținuta este completată de ițari din lână, opinci simple și căciulă din lână de miel. Ițarii (cioarecii) sunt pantaloni a căror vechime este plasată în vremurile dacice. Confecționați dintr-o stofă specială, albă, lucrată în casă, aceștia aveau o lungime mult mai mare decât cea a piciorului, astfel încât, atunci când erau îmbrăcați, se încrețeau pe gambă. Peste cămașă se pune, în zilele mai reci, o bundiță din blană de miel sau jder.

Astfel de porturi populare încă pot fi observate în satele din Bucovina, mai ales duminica la biserică sau în preajma sărbătorilor. Putem spune despre portul popular că s-a dezvoltat odată cu istoria neamului, fiind expresia tradițiilor formate de-a lungul anilor.

M.D.

“ Trăim vremuri în care se fac minuni mari, doar să credem!

Cea mai nouă minune a SF. IOAN RUSUL

După cum am anunțat la rubrica de știri de săptămâna trecută, în Grecia s-au întâmplat mai multe minuni cutremurătoare, care au întărit pe mulți în credință. Reproducem în acest număr relatarea emoționantă a părintelui Nicolae, parohul Bisericii Sf. Ioan Rusul din Prokopi, unde se află racla cu moaștele sfântului.

„Am primit ordinul de evacuare a populației din sat. Dar femeile și copiii întârziau să plece, așa că noi, bărbații, am luat drujbe în mâini, pregătiți să deschidem zone anti-incendiu. Atunci a sunat ierarhul nostru, mitropolitul de Halkida, să vadă ce facem. El s-a interesat de noi tot timpul, din prima clipă a acestei perioade grele. I-am spus care e situația. Atunci el mi-a zis:

-Știu că e greu să-l scoateți pe Sf. Ioan cu racla, dar te rog, ia măcar o icoană, cât de mică, și să faceți o procesiune cu ea chiar acum.

Atunci am lăsat toți drujbele și neam îndreptat spre biserică. Am luat icoana cea mare a Sf. Ioan, cea făcătoare de minuni și l-am anunțat și pe părintele Dumitru, de la cealaltă biserică, să aducă și el icoana făcătoare de minuni a Sf. Împărați Constantin și Elena. Am luat și toate părticelele de moaște pe care le aveam: Sf. Haralambie, Sf. Vasile, Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Fotini și alții.

Era seara, ora 9 fără un sfert. În Prokopi era beznă, nu mai aveam curent și nici apă. Am aprins lumânări cu toții și am început litania în jurul satului. La ora 22.15 am terminat slujba și așteptam cu drujbele în mâini să vină focul. Au trecut așa câteva ore ca de martiriu. Eram cu toții obosiți, nedormiți. Pe la ora 3 noaptea, a apărut o mașină de poliție și am fost anunțați prin megafon să evacuăm satul. Ultimii săteni au început să plece.

Dar pe la ora 4 dimineața am văzut un nor negru deasupra localității. Am crezut că este un nor de fum, dar apoi a început să plouă puternic. Auzeam stropii și nu ne venea să credem. De o lună cerul fusese complet senin, iar toate prognozele meteo arătau în continuare secetă. Toată depresiunea Prokopi-ului era scăldată de apă, suficientă cât să țină focul la distanță. Iar muntele Petias, complet acoperit de o pădure de pini și care ar fi putut fi cel mai periculos loc, a avut parte de cea mai torențială ploaie.

A fost cea mai mare minune! 20 de minute, atât a durat ploaia și apoi s-au risipit norii. Eram salvați! Plângeam cu toții, Îl slăveam pe Dumnezeu pentru această minune și mulțumeam Sfântului Ioan Rusul. Am făcut apoi Paraclisul Sfântului, în semn de recunoștință pentru că a avut din nou grijă de noi. El nu ne-a lăsat niciodată, nici în timpul celui de-al doilea război mondial (căci nu s-a vărsat niciun strop de sânge aici), nici mai târziu, în timpul războiului civil sau în alte necazuri.

Mare este Sf. Ioan și merită să spunem tuturor această nouă minune a sa! **E de ajuns să cerem cu credință și sfinții ne ajută imediat.** Viu este Dumnezeu prin sfinții Săi! Să nu ne pierdem credința în clipele grele. Știu că mulți greci și-au pierdut toată agoniseala de o viață, însă Domnul a zis să nu ne îngrijim de ce vom mânca sau ce vom bea, căci El ne va da toate de care avem nevoie. Și sunt sigur că așa va face. Să nu așteptăm ajutor de la oameni, ci de la Dumnezeu. După cum Dumnezeu a trimis norii de ploaie la Prokopi, așa va rândui și hrană pentru fiecare. Trăim vremuri în care se fac minuni mari, doar să credem. Și să nu ne pierdem nădejdea. Domnul ne va ajuta să înviem din propria cenușă. **Un popor care crede în Dumnezeu nu va pieri niciodată**.”

Părintele PORFIRIE și privighetoarea

Mica mea privighetoare, cine ți-a spus că voi trece pe lângă zăvoiul tău? Aici nu se apropie nimeni, e un loc nestrăbătut... Cât de frumos îți împlinești, fără răgaz, datoria ta, rugăciunea ta către Dumnezeu! Câte îmi spui, mica mea privighetoare! Câte mă înveți! Cu cântecul tău îmi arăți cum să-L laud pe Dumnezeu, îmi spui nenumărate lucruri.

M-am întrebat: de ce cânți așa? Știai că sunt eu pe acolo și te aud? Cine îți mai auzea trilurile? Și de ce teai retras în locuri atât de neumblate ca să cânți? Dar celelalte păsări, toate ascunse prin desișuri, cântând zi și noapte, la apus și la răsărit... De ce scot triluri atât de minunate și totuși nu le aude nimeni? Cum de caută locuri retrase ca să cânte?

Și atunci am înțeles... privighetoarea mea cânta Ziditorului ei. Acesta îi e rostul, să scoată triluri prin care să aducă slavă lui Dumnezeu. Nu dorea să fie auzită de alții... Se retrăsese în locuri sălbatice și neumblate și tânjea, scoțând triluri, să fie auzită doar de Unul singur. De Făcătorul ei, care i-a dat suflare, și triluri minunate.

